

Иванъ Карановски

Синчець

Въ едно тракийско селце нѣкога имало хубаво малко момче на име Синчець. Косата му била златоруса и кждрава до рамената, а очитѣ му — чудни, сини и ясни като синьото и ясно небе на Тракия. То било чело на бедни родители и, за да изкарва прехраната си, пращали го на полето да пасе овцитѣ: Синчець билъ малко овчарче.

Сутринъ изкарвало стадото отъ двора, вечеръ пакъ го връщало. То никога и за нищо не се оплаквало отъ работата си. Напротивъ, съ голѣма радостъ тръгвало всѣкога.

— Синчо, поспй си още малко! Слънце не е изгрѣло! — казвала майка му, като го виждала, колко рано става отъ сънъ.

— Овцитѣ сж гладни, мамо — отговаряло. Грабвало торбата, тоягата, свирката и тръгвало подиръ тѣхъ.

Като весело птиче подвиквало, пѣло, свирѣло и подкарвало стадото изъ пжтя.

— Виждате ли? Синчець изкара вече овцитѣ! — хвалѣли го мжжетѣ.

— Хей, Синчо! Почакай малко, много бързашъ! — задѣвали го женитѣ.

Синчець поглеждалъ кротко. Златното му чело грѣло, синитѣ му очи се усмихвали.

— Я посвирй! — викали му трети.

— На полето! — свѣнливо трептѣлъ гласътъ му.

И когато овцитѣ стигнѣли до нивитѣ и ливадитѣ, когато захрупвали зелената трева, Синчець надувалъ своята малка свирка, прѣститѣ му заигравали живо, и